

Sygn. akt I C 382/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2022 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

Protokolant: Joanna Drozdowska

po rozpoznaniu 7 października 2022 r. w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa Towarzystwo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. K. (1)

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. kosztami procesu obciąża w całości powoda Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W., pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 382/20

UZASADNIENIE

Pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (dalej: A.) domagał się zasądzenia od pozwanej M. K. (2) kwoty 12335,79 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 30 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

Powód wskazał, że 25 czerwca 2017 r. w G. na al. (...) doszło do wypadku drogowego z udziałem m. in. pojazdu pozwanej. Pozwaną jako sprawcę wypadku wskazała K. G. (1), którego odpowiedzialność cywilną ubezpieczał powód. Powód uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił pozwanej odszkodowanie. Po wypłacie odszkodowania powód uzyskał informację, że policja ustaliła, że sprawcą zdarzenia jest A. M., ubezpieczona z tytułu OC w innym zakładzie ubezpieczeń, co zostało potwierdzone wyrokiem w sprawie VIII W 2988/17 Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku. W konsekwencji, odszkodowanie wypłacone pozwanej stało się świadczeniem nienależnym.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana przyznała, że doszło do zdarzenia drogowego 25 czerwca 2017 r., jednakże zgodnie z rozmowami z uczestnikami zdarzenia oraz obecnymi na miejscu funkcjonariuszami Policji, winnym szkody w pojeździe pozwanej był K. G. (2). Tożsamy ustaleń w postępowaniu likwidacyjnym szkody dokonał powód. Wypłacone pozwanej odszkodowanie nie miało zatem charakteru świadczenia nienależnego.

Pozwana wskazała również, że roszczenie o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia nie może zostać uznane za zasadne, bowiem pozwana zużyła przedmiot świadczenia w ten sposób, że nie jest już wzbogacona, bowiem całą kwotę odszkodowania przekazała warsztatowi dokonującego naprawy pojazdu, zaś sam pojazd został zbyty.

25 czerwca 2017 r. w G. przy al. (...) doszło do wypadku drogowego, w skutek którego uszkodzony został m. in. należący do M. K. (2) pojazd marki P. o nr rej. (...). Na miejscu zdarzenia odpowiedzialność za spowodowanie zdarzenia uznał K. G. (2), prowadzący pojazd O. o nr rej. (...), ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) i sporządził z tego tytułu oświadczenie od uczestnictwie w zdarzeniu.

Na skutek zgłoszenia szkody przez M. K. (2), (...) S.A. w W., po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, decyzją z 2 października 2017 r. uznał swoją odpowiedzialność z tytułu ubezpieczenia OC sprawcy szkody i wypłacił M. K. (2) odszkodowanie w wysokości 12335,79 zł.

dowód: okoliczności bezsporne, a ponadto: dokumenty z postępowania likwidacyjnego – k. 15-43.

Prawomocnym wyrokiem nakazowym z 2 listopada 2017 r. w sprawie VIII W 2988/17 Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku uznał A. M. winną wykroczenia w postaci spowodowania zdarzenia drogowego 25 czerwca 2017 r.

dowód: kopia wyroku – k. 68.

Pismem z 19 sierpnia 2019 r. A. wezwał M. K. (2) do zapłaty kwoty 12335,79 zł wraz z odsetkami ustawowymi tytułem zwrotu nienależnie, zdaniem A., spełnionego świadczenia w postaci wypłaconego jej odszkodowania.

dowód: wezwanie do zapłaty z dowodem nadania – k. 50-51.

Do powstania uszkodzeń w samochodzie P. (...) o nr rej. (...) wskutek kolizji 25 czerwca 2017 r. przyczynił się K. G. (2) w ok. 20%, zaś A. M. w ok. 80%.

dowód: zeznania świadków: M. C. – k. 118, zeznania świadka K. G. (2) – k. 153, zeznania świadka A. M. – k. 165, przesłuchanie pozwanej – k. 117, 166, opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych – k. 175-199, wraz z opinią uzupełniającą – k. 238, dokumenty z akt szkody – k. 52.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów w postaci dokumentów z postępowania likwidacyjnego, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony, nie budziła również wątpliwości Sądu, a także zeznań świadków M. C., K. G. (2), A. M. i przesłuchania pozwanej. Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie, Sąd pominął dowód z zeznań W. L., bowiem świadek nie pamiętał żadnych okoliczności spornego zdarzenia.

Za w pełni wiarygodny dowód Sąd uznał opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych P. S.. Opinia została sporządzona przez biegłego dysponującego odpowiednią wiedzą i doświadczeniem, jest spójna, zaś jej wnioski logicznie wynikają z jej części opisowej. Nadto, opinia w pełni odpowiada na pytania postawione przez Sąd w tezie dowodowej postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego. Zastrzeżenia do opinii zgłaszane przez stronę pozwaną zostały przez biegłego przekonująco i wyczerpująco wyjaśnione w uzupełniającej ustnej opinii.

Całokształt materiału dowodowego w postaci dokumentów i zeznań świadków, a przede wszystkim opinii biegłego, pozwoliły na odtworzenie stanu faktycznego sprawy i spójnego i logicznego przebiegu zdarzeń, które doprowadziły do powstania przedmiotowej szkody.

Przed dokonaniem oceny prawnej roszczenia powoda, należy poczynić kilka uwag o znaczeniu dla rozpoznania sprawy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z 2 listopada 2017 r. VIII W 2988/17, z którego

to wyroku powód wywodził ustalenie, że nie ponosi on, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej K. G. (2), szkody w pojeździe pozwanej, wobec skazania za spowodowanie spornego zdarzenia drogowego A. M..

Zgodnie z przepisem art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Jednakże osoba, która nie była oskarżona, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną. Zatem charakter wiążący w postępowaniu cywilnym ma tylko wyrok skazujący i tylko za popełnienie przestępstwa, a nie, jak w tym przypadku, wykroczenia (vide: punkt I wyroku z 2 listopada 2017 r.). Zatem w niniejszej sprawie, Sąd zobligowany był do dokonania samodzielnych ustaleń co do stanu faktycznego sprawy, w tym, w szczególności osoby odpowiedzialnej za spowodowanie spornego zdarzenia drogowego.

Powództwo podlegało oddaleniu, jednakże z innych przyczyn, niż wskazywała pozwana.

Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, do powstania uszkodzeń w pojeździe pozwanej przyczyniły się w istocie dwie osoby: A. M. i K. G. (2). Zatem do ich odpowiedzialności za szkodę w pojeździe powódki, w tym, jako jej pochodnej, odpowiedzialności ich ubezpieczycieli OC, będą miały zastosowanie reguły określone w art. 441 k.c.

Zgodnie z przepisem art. 441 § 1 k.c., jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna. Stosownie natomiast do przepisu art. 441 § 2 k.c., jeżeli szkoda była wynikiem działania lub zaniechania kilku osób, ten, kto szkodę naprawił, może żądać od pozostałych zwrotu odpowiedniej części zależnie od okoliczności, a zwłaszcza od winy danej osoby oraz od stopnia, w jakim przyczyniła się do powstania szkody.

Biorąc powyższe zasady pod uwagę, odszkodowanie wypłacone pozwanej przez powoda w całości nie miało charakteru świadczenia nienależnego, zaś w takim zakresie, w jakim przekraczało ono udział K. G. (2) w powstaniu szkody, winno być przedmiotem roszczenia regresowego do drugiej współsprawcy szkody, czyli A. M., bądź jej ubezpieczyciela OC.

Z powyższych powodów powództwo w stosunku do pozwanej podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, uznając powoda za przegrywającego spór w całości, a w konsekwencji zobowiązanego do zwrotu pozwanej na jej rzecz celowych kosztów obrony, oraz poniesienia, stosownie do art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. nieuiszczonych kosztów sądowych. Szczegółowe wyliczenie tych kosztów Sąd, stosownie do art. 108 k.p.c., pozostawił referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 382/20

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)